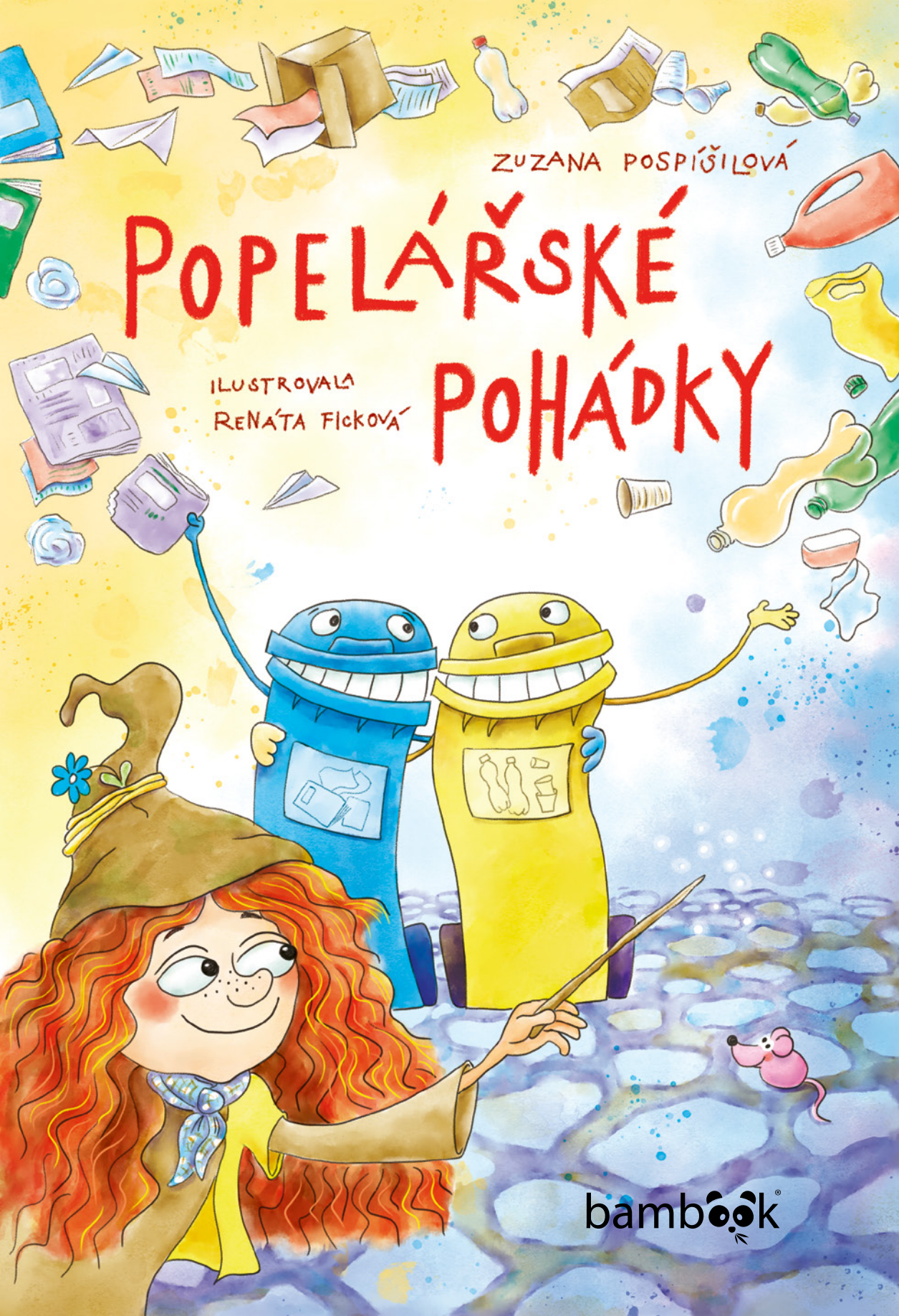

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVALA
RENAŤA FICKOVÁ

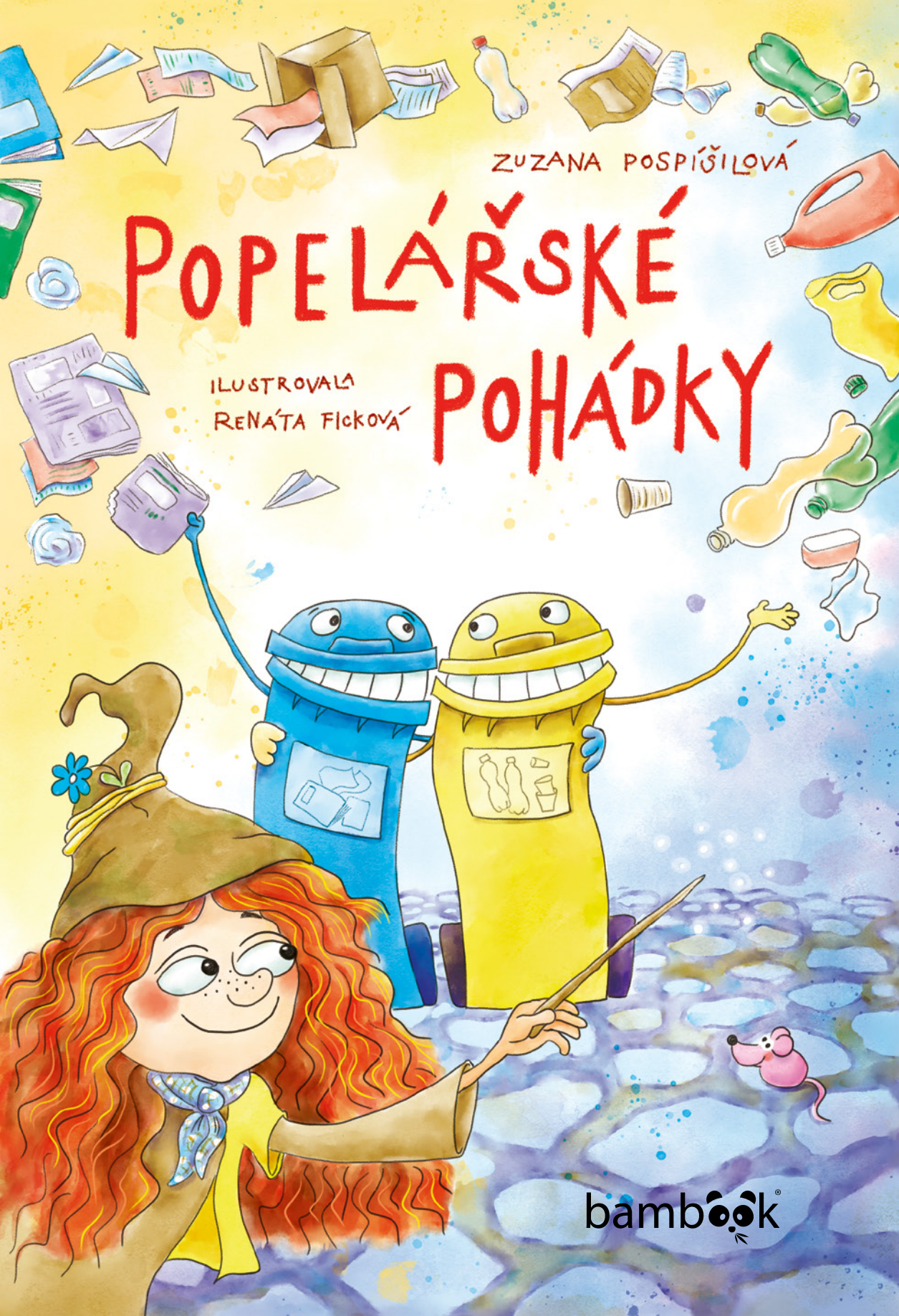
bambóok®

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVALA
RENAŤA FICKOVÁ

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8494. publikaci

Ilustrace Renáta Ficková

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Renáta Ficková, 2022

ISBN 978-80-271-4846-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3433-5 (print)

Obsah

Strašidlo	7
Střepy přinášejí štěstí	13
Přeplněné popelnice	20
Lesní skládka	25
Pomsta popelnicového skřítky	30
Hra na foukanou	36
Vodník Šosinka	42
Závody	48
Případ bankovního lupiče	53
Sázka	58
Poplach	64
Dovolená u moře	70
Voják popelářem	75
Martinův vynález	80
Nové šaty	86
Hádka	92
Náhradní rohy	96
Krmení pro formuli	102
Lék na chudokrevnost	108
Sedmihlavý drak	114

Strášídlo

Mirka s Bětkou byly kamarádky, které bydlely na stejném sídlišti, ve stejném domě, a dokonce i na stejném patře. Chodily spolu do stejné školy, ale každá do jiné třídy. Bětka byla totiž o dva roky starší.

„Slyšela jsi to dneska v noci?“ zeptala se Mirka, když šly ráno do školy.

„Co bych měla slyšet?“ nechápala Bětka.

„To kvílení!“

„Jaké kvílení?“ divila se starší z kamarádek.

„Uá, iáu!“ napodobila Mirka, co slyšela.

Udělala to tak věrně, až se Bětka polekala. „Co blbneš?“ zlobila se Bětka zčásti na kamarádku a zčásti na sebe, že se nechala tak snadno vystrašit.

„Fakt to znělo takhle. Přísahám!“ prohlásila Mirka a ukázala zdvižený ukazováček a prostředníček, aby dokázala, že mluví pravdu.

„Ale já jsem nic neslyšela,“ odpověděla Bětka a přemýšlela, jestli to nemohlo být jen tím, že v noci tvrdě spala.

„Myslím, že to bylo slyšet od popelníc. A vy máte okna na druhou stranu. Mám podezření, že se tam usídlilo nějaké strašidlo.“

„Tomu musíme přijít na kloub. Strašidla přece nejsou. Nebo jo?“ znejistěla Bětka.

„Jasně že jsou, jinak by se o nich nepsalo v knížkách. Čtu knihy jen o strašidlech, a tak vím, že jich je hodně. Můžeme se tam spolu podívat,“ navrhla Mirka.

„To můžeme, ale až po škole, jinak budeme mít průšvih. Za chvíli zvoní!“ připomněla Bětko.

Odpoledne se domluvily, že jakmile jim to rodiče dovolí, sejdou se u popelnic před domem. Mirka ještě musela čekat s domácími úkoly na maminku. Starší Bětko už si je dělala sama.

Když se pak potkaly venku, Mirka se opatrně přiblížila k velikým kontejnerům, které stály v jedné řadě.

Modrý na papír, žlutý na plasty a černý na všechno ostatní. Přiložila ucho postupně ke všem třem kontejnerům. Bětko ji napodobila, ale žádný podezřelý zvuk ani jedna z nich neslyšela.

„Tak co?“ vyzvídala Mirka.

Bětko pokrčila rameny. „Nic!“

„To bude tím, že strašidla straší hlavně v noci!“ napadlo Mirku, která měla díky knížkám daleko větší znalosti.

Bětko raději hrála tenis, jezdila na kolečkových bruslích nebo hrála volejbal. Čtení ji nebavilo. „Tak se sem vrátíme v noci!“ napadlo ji. Hned začala plánovat, jak to provedou, aby se o půlnoci nepozorovaně dostaly ven.

Povedlo se! Rodiče Bětky i Mirky už dávno spali, když se holky pár minut před půlnocí vyplížily z bytů. Dávaly pozor, aby si nezapomněly vzít klíče a mohly si odemknout, až se budou vracet zpátky.

„Iau, iáu!“ ozvalo se od jedné z popelnic.

„Slyšela jsi to?“ zeptala se Mirka a pro jistotu se chytila rukávu Bětkiny noční košile.

„Jo,“ odpověděla Bětko a díky pouliční lampě bylo vidět, jak zbledla. Protože byla starší, snažila se nedat na sobě znát, jak moc se bojí. „Myslím, že to vychází ze žluté popelnice.“

Mirce strachem naskočila husí kůže. Obzvlášť když znovu uslyšely další táhlé zaúpění.

„Co tady děláte?“ ozvalo se jim za zády. Byl to vousatý muž v pyžamu, pantoflích a s odpadkovým košem v ruce.

„Tam straší!“ vyhrkly obě dívky najednou a ukázaly na žlutou popelnici.

Vousatý muž jim zpočátku nevěřil, ale když ten strašidelný zvuk uslyšel na vlastní uši, začal se smát. „Jestli vám to pomůže, tak to strašidlo vyženu. Ale nejdřív ho proměním v kocoura, abyste se ho nebály,“ nabídl jim.

„Vy jste čaroděj?“ zeptala se Mirka.

„Jak se to vezme,“ odpověděl neurčitě vousatý muž, odložil svůj koš s odpadky a hlubokým hlasem řekl: „Abrakadabra!“ Pak otevřel víko žluté popelnice a během chvilky z ní vyskočila kočka. Nebo kocour. V té rychlosti se to nedalo poznat. „Když budou všichni kontejnery zavírat, tak se tam žádné strašidlo nedostane,“ zabrblal si muž pod vousy a vysypal odpadky.

Holky se s ním rozloučily a upalovaly domů. Čekal je těžký úkol – nepozorovaně se vlízt zpátky do svých postelí. Od té doby už se strašidel v popelnicích nebály.

Popelářská rada:

Kelímky od jogurtů a krabice od mléka pečlivě vymývejte, než je vyhodíte do popelnice. Zbytky jídla a pití lákají zvířata.